

HORVÁTH LÁSZLÓ IMRE
A levegő bennünk

Toroczka Andrásnak

*A levegő, bennünk.
A testünkben. A böfögés,
bevitt szén-sav, fűgás
öröklét, a jelenlét
isteni bornírsága, a levegő
a testünkben mindig háború
a testünkben, ahogy van,
hogy egyáltalán van, az élet
vagy az Isten neve. És ugyanúgy
a halál, hogy nincsen a test,
nem működik már, ami
marad, valahova elsuvasztják
zokogva a többiek. Levegő
bennünk a szerelem, az
Isten játéka, ahogy belül
dobál, elvesz magunktól, olyan
gonosz-sággal követ, földet, vizet,
habot, anyagot csinál belőlünk,
mintha a terve része, nem
áldozata vagy kivétele lennénk.
Mintha létezne az álom, nem
volna mindegy a galamb
a bogár röpte, virág
színe, mennyit kell
gyalogolni a hold a nap
szívéig, vagy akárhova.*

Jegyzet, nyár

*A múzeumkert
vaskerítése fölött
hajladoznak
a faágak a szélben,
szikrázik rajtuk
a napfény, nyár
van, és én a téli
vagonok szögesdróttal
keretezett ablakán
kikönyörgő kezek
vak erdejére
gondolok.*